

การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ จากการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

Law Enforcement on Child Protection From the Sexual Exploitation of Tourism in Phuket

เพียงจิต ตันติจรสวโรดม¹ ศุภรัช ศรีวิพัฒน์² และวารากร อังศุมาลี³
Piangjit Tanticharatwarodom¹ Suphatut Srivipatana² and Warakorn Angsumalee³

บทคัดย่อ

การแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กโดยใช้วิธีการท่องเที่ยวพบมากในจังหวัดภูเก็ต กฎหมายมีส่วนสำคัญในการปกป้องคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ ด้วยเหตุนี้จึงศึกษาการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็กจากการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยมีกระบวนการวิจัย 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 สัมภาษณ์สาเหตุ สภาพปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ พนักงานเจ้าหน้าที่ตำรวจ, พนักงานอัยการและผู้พิพากษา เจ้าหน้าที่จากสำนักพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 15 ราย ขั้นตอนที่ 2 นำข้อมูลมาจัดสนทนากลุ่ม 20 ราย ได้แก่ พนักงานเจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานอัยการและผู้พิพากษา เจ้าหน้าที่จากสำนักพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เจ้าของธุรกิจโรงแรม เจ้าของธุรกิจบันเทิงในจังหวัดภูเก็ต ผู้เชี่ยวชาญนักวิชาการด้านกฎหมาย เพื่อระดมความคิดเห็น ปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย การแก้ไขปัญหาการบังคับใช้กฎหมายเพื่อให้เกิดการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ผลการวิจัยพบว่า มาตรการกฎหมายที่บังคับใช้ส่งผลให้หน่วยงานขาดการประสานงานและร่วมมือกันในการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยวได้ อย่างมีประสิทธิภาพ และลักษณะการกระทำ ความผิดในการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยวมีลักษณะความผิดที่มีหลายฝ่ายเกี่ยวข้องกัน ทำให้กฎหมายไม่สามารถบังคับใช้ในสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นได้ จึงจำเป็นต้องกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยว เพื่อแก้ไขปัญหการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และก่อให้เกิดประโยชน์ในการคุ้มครองเด็ก

คำสำคัญ: การบังคับใช้กฎหมาย การคุ้มครองเด็ก การแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยว

¹สาขานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
Bachelor of Laws, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phuket Rajabhat University
Email: piangjit.t@pkru.ac.th

²สาขานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Bachelor of Laws, Faculty of Humanities and Social Sciences, Buriram Rajabhat University
Email: Suphatut.s@gmail.com

³สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
Chinese for Communication Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phuket Rajabhat University
Email: warakorn.a@pkru.ac.th

Abstract

The sexual exploitation on children has mostly observed in Phuket. Laws played an important role in protecting children from sexual exploitation. The studies of laws enforcement for protecting children from sexual exploitation of tourism in Phuket. This research aimed to study related law enforcement in sexual exploitation, the research methods have been divided into 2 steps: The first was interview section, for studying laws enforcement by interviewing 15 local officers including police officers, prosecutors, judges, and social welfare staffs. The second was focus group by local sectors: police officers, prosecutors, judges, social development and human security officers, hotel entrepreneurs, entertainment business owners, and lawyers. This study investigated the law enforcement problems improving in Phuket.

The results showed there was the lack of cooperation in local officers and sectors for protecting children from the sexual exploitation in tourism. The law enforcement was not effective. The nature of sexual exploitation from tourism was characterized by offenses which many parties have involved. This realized the laws unable to be enforced in the problematic conditions. It was therefore necessary to establish provisions relating to the sexual exploitation in tourism. The law enforcement on the protection of children from sexual exploitation in Phuket has brought benefits for children protection.

Keywords: Law Enforcement, Child Protection, Sexual Exploitation in Tourism

วันที่รับบทความ : 4 กุมภาพันธ์ 2565

วันที่แก้ไขบทความ : 24 มีนาคม 2565

วันที่ตอบรับตีพิมพ์บทความ : 25 มีนาคม 2565

1. บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของงานวิจัย

เด็กถือว่าเป็นกลุ่มเปราะบางที่ได้รับผลกระทบจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ การแสวงหาประโยชน์ทางเพศกับเด็ก (Sexual Exploitation of Children – SEC) ถือว่าเป็นการกระทำทารุณกรรมทางเพศที่ล่วงละเมิดต่อสิทธิเด็กอย่างร้ายแรง ด้วยวิธีการต่าง ๆ มีการบังคับขู่เข็ญว่าจะทำร้ายร่างกายต่อเด็กโดยตรงหรือต่อบุคคลที่เด็กรัก การใช้ความรุนแรงทุบตีกักขังทรมาน การบังคับใช้แรงงานหนักเกินกำลังของเด็ก การปฏิบัติต่อเด็กเยี่ยงทาส เด็กถูกปฏิบัติเยี่ยงสินค้าหรือวัตถุทางเพศ โดยอาจมีค่าตอบแทนเป็นเงินสดหรือรางวัลอย่างอื่นให้กับเด็กโดยตรง หรือให้กับบุคคลที่สาม หรือบุคคลอื่นที่ได้รับประโยชน์จากเด็ก เด็กถือว่าเป็นผู้หย่อนความสามารถตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อีกทั้ง ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในด้านต่าง ๆ เช่น อินเทอร์เน็ต ซึ่งมีทั้งด้านบวกและด้านลบ เป็นปัจจัยส่งผลให้ง่ายต่อการล่อลวง การแสวงหาประโยชน์ การล่วงละเมิดต่อการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ จากเด็กมีหลากหลายวิธี ซึ่งการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในกิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นรูปแบบหนึ่งในการบั่นทอนสิทธิเด็กในการใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในวัยเยาว์ ประเทศไทยเป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงสำหรับนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกมาเป็นระยะเวลาช้านาน โดยเฉพาะจังหวัดภูเก็ต จึงเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมของนักท่องเที่ยวแต่ละปี (องค์กรยูนิเซฟ, 2560, หน้า 50) จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก จึงก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของ สภาพเศรษฐกิจในจังหวัดภูเก็ต และก่อให้เกิดปัญหาสังคมตามมา ซึ่งนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามา

ท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต บุคคลบางกลุ่มเดินทางจากประเทศที่ร่ำรวยกว่าไปสู่ประเทศที่ด้อยพัฒนา นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้เจตนาที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศกับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี โดยเหยื่อหรือผู้ที่ถูกระงับจากการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กมักมาจากครอบครัวที่มีปัญหาทางด้านสังคมและเศรษฐกิจ ชนกลุ่มน้อย จากชุมชนคนพลัดถิ่นและจากกลุ่มคนชายขอบ เหยื่อเหล่านี้เป็นได้ทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย ซึ่งบางคนอาจเป็นเหยื่อของการถูกทารุณกรรมในครอบครัว ครอบครัวแตกแยกและเด็กถูกทอดทิ้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีการให้ผลตอบแทนเป็นรายได้เป็นครั้งคราวอาจตกเป็นเหยื่อของการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กได้ (มูลนิธิเพื่อการยุติการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศจากเด็ก, 2556, หน้า 12)

ในกรณีที่เด็กถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยว เด็กได้รับการคุ้มครองสิทธิจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาศัยอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกรอบกฎหมายในการคุ้มครองเด็กเป็นกรณีเฉพาะ หน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่นำมาตราการทางกฎหมายมาบังคับใช้ ได้แก่

1. ประมวลกฎหมายอาญา เกี่ยวกับฐานข่มขืนกระทำชำเรา ความผิดเป็นรัฐจะจัดหาไปเพื่อตอบสนองความใคร่ของผู้อื่น (ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, 2562, หน้า 25)

2. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีพ.ศ. 2539 กฎหมายให้ความคุ้มครองเด็กเฉพาะการแสวงหาประโยชน์จากการท่องเที่ยวต้องเป็นกรณีที่น่าพาเด็กไปค้าประเวณีเท่านั้น (กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม, 2540, หน้า 15)

3. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์พ.ศ. 2551 กฎหมายคุ้มครองเด็กในกรณีที่มีบุคคลเป็นรัฐ จัดหา ซื่อขาย จำหน่าย โดยนำเด็กไปค้ามนุษย์ (สุพิศ ประณีตพลกรัง, 2559, หน้า 35)

4. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ให้การคุ้มครอง “เด็ก” ตามกฎหมาย หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส ให้การคุ้มครองเกี่ยวกับการดูแลเด็กทุกคน โดยกำหนดให้ผู้ปกครองมีหน้าที่ในการอุปการะเลี้ยงดู อบรมสั่งสอน และพัฒนาเด็ก (คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, 2549, หน้า 42)

5. พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์พ.ศ. 2551 บัญญัติเพื่อประโยชน์ ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นหรือชุมชนเป็นการเฉพาะ มีการประกาศเขตพื้นที่ในท้องถิ่น หรือชุมชน โดยกฎหมายยกเว้นให้มัคคุเทศก์ที่ไม่ได้รับอนุญาตสามารถทำหน้าที่ในพื้นที่ที่กฎหมาย ประกาศได้รวมถึงมัคคุเทศก์น้อย (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2560, หน้า 25)

6. พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 การตรวจสอบบุคคลที่เข้า-ออกประเทศ แต่ไม่คุ้มครองเด็กเกี่ยวกับการนำพาเด็กออกนอกราชอาณาจักร (พงษ์นคร นครสันติภาพ, 2551, หน้า 63)

การนำกฎหมายที่มีในปัจจุบันมาบังคับใช้ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น แต่การบังคับใช้กฎหมายหลายฉบับก่อให้เกิดปัญหาและขาดประสิทธิภาพเกี่ยวกับการดำเนินงานของหน่วยงาน ในการพิจารณาถึงปัญหานี้จำเป็นต้องพิจารณาทั้งในเรื่องของหลักกฎหมาย ช่องว่างของกฎหมายหรือ ข้อจำกัดของกฎหมายกระบวนการในการดำเนินคดีตามกฎหมาย และกระบวนการในการคุ้มครองตามกฎหมายว่ากฎหมายมีความชัดเจนเหมาะสม และเพียงพอต่อสภาพปัญหาเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์จากเด็กด้วยวิธีการท่องเที่ยวแล้วหรือไม่ จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาปัญหาการบังคับใช้กฎหมายเพื่อจะได้ทราบถึง ปัญหาและแนวทางในการแก้ไขปัญหายั่งยืนอันจะเป็นประโยชน์ทั้งต่อสังคมโดยรวม และในการพัฒนากฎหมายต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยว

1.2.2 เพื่อศึกษามาตราการทางกฎหมายเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กจากครอบครัวเด็กในจังหวัดภูเก็ต

1.2.3 เพื่อวิเคราะห์การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้มุ่งถึงการศึกษาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ เด็กจากการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยสอบถามกระบวนการวิธีการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ จากครอบครัวเด็กในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต พร้อมทั้งพัฒนามาตรการทางกฎหมายเพื่อสร้างแนวทางในการป้องกัน และแก้ไขให้เด็กได้รับความปลอดภัยจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยว

1.4 สมมติฐานการวิจัย

ประเทศไทยไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการถูกแสวงหาประโยชน์จากการท่องเที่ยว อีกทั้งกฎหมายที่บังคับใช้ได้แก่ ประมวลกฎหมายอาญา, พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 การมีกฎหมายหลายฉบับและแต่ละฉบับไม่ได้กำหนดการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ จากการท่องเที่ยวเฉพาะ ดังนั้น เพื่อให้กฎหมายก่อให้เกิดประโยชน์ในการคุ้มครองเด็กจากการถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศ จึงต้องมีการศึกษาการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

2. วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่เพื่อให้เกิดการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต เพื่อหาแนวทางในการป้องกันและคุ้มครองสิทธิเด็ก ในจังหวัดภูเก็ตนำไปสู่แนวทางการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่มีอยู่ ให้สามารถนำไปปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม ให้เหมาะสมกับการบังคับใช้มากยิ่งขึ้น โดยเป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งได้ดำเนินการวิจัยตามลักษณะของการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิจัยเอกสาร (Documentary Research)

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมเอกสาร ข้อมูลทางกฎหมายจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ คือ ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นเอกสารข้อมูลที่ได้ผ่านวิเคราะห์ หรือตีความจากบุคคลอื่นมาแล้ว ประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 กฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศออสเตรเลีย เกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์จากการท่องเที่ยว

2. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้บูรณาการข้อมูลที่ได้จากการศึกษา และค้นคว้าเอกสารทางวิชาการต่าง ๆ โดยการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และเปรียบเทียบตามแนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Data) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงพรรณนา (Descriptive) โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อสรุปประเด็นสำคัญ ๆ

ขั้นตอนที่ 2 การวิจัยภาคสนาม (Field Research) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลในเชิงคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒินักวิชาการ ตลอดจนบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษา ซึ่งมีความสำคัญต่อการบังคับใช้กฎหมายเพื่อตอบคำถามระดมความคิดเห็น และเสนอแนะความคิดเห็นในทุกแง่มุมของปัญหา ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการในการวิจัยภาคสนามไว้ 2 วิธี คือ

1. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ได้แก่ กลุ่มพนักงานเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มพนักงานอัยการและ ผู้พิพากษา และกลุ่มสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำนวน 15 ราย โดยสัมภาษณ์สาเหตุ สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพปัญหาเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กปัญหาการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน

2. การสนทนากลุ่ม (Focus group) นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์วิเคราะห์ และจัดสนทนากลุ่ม 20 ราย ได้แก่ พนักงานเจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานอัยการและผู้พิพากษา เจ้าหน้าที่จากสำนักพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

เจ้าของธุรกิจโรงแรม เจ้าของธุรกิจบันเทิงในจังหวัดภูเก็ต ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการด้านกฎหมาย สนทนาเกี่ยวกับหลักกฎหมาย ช่องว่างของกฎหมายหรือ ข้อจำกัดของกฎหมาย กระบวนการในการดำเนินคดีตามกฎหมาย และกระบวนการในการคุ้มครองตามกฎหมายว่ากฎหมายมีความชัดเจนเหมาะสม และเพียงพอต่อสภาพปัญหาเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์จากเด็กด้วยวิธีการท่องเที่ยว

3. สรุปผลการวิจัย

การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในเด็กเป็นอาชญากรรมร้ายแรงและเป็นการละเมิดสิทธิเด็ก การแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในการเดินทางและการท่องเที่ยวเกิดขึ้นเมื่อบุคคลหนึ่งไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง มีกิจกรรมทางเพศกับเด็ก ซึ่งมักจะแลกเปลี่ยนกับเงินสด อาหาร ของขวัญ การเดินทาง หรือสิ่งอื่น ๆ ในขณะที่พวกเขาเดินทางอยู่ในประเทศของตนเองหรือในต่างประเทศ เราเรียกพวกเขาว่า ผู้ล่วงละเมิดทางเพศเด็กที่เดินทาง (travelling child sex offenders) และสามารถจำแนกพวกเขาได้เป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรก คือ ผู้ที่นิยมหรือเจตนาล่วงละเมิดทางเพศเด็ก (preferential offenders) คนกลุ่มนี้ตั้งใจเดินทางเสาะหาเด็กเพื่อมีเพศสัมพันธ์ กลุ่มที่ 2 เป็นผู้ล่วงละเมิดทางเพศเด็กเพราะสถานการณ์เอื้ออำนวย (situational offenders) พวกเขาไม่ได้ตั้งใจเดินทางเพื่อที่จะแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก แต่หากโอกาสเอื้ออำนวยในระหว่างที่พวกเขากำลังเดินทางพวกเขาจะคว้าโอกาสนั้นไว้ ผู้ล่วงละเมิดทางเพศเด็กทั้ง 2 ประเภท ใช้สิ่งอำนวยความสะดวกของอุตสาหกรรมการเดินทางและท่องเที่ยว เช่น เที่ยวบิน โรงแรม มัคคุเทศก์ และเคลื่อนย้ายเพื่อเข้าถึงและแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก ปัจจุบันประเทศไทยไม่มีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยวจึงใช้กฎหมายที่มีอยู่ทั่วไป ดังต่อไปนี้

1. ประมวลกฎหมายอาญา เกี่ยวกับฐานข่มขืนกระทำชำเรา ความผิดเป็นรัฐจะจัดหาไปเพื่อตอบสนองความใคร่ของผู้อื่น
2. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 กฎหมายให้ความคุ้มครองเด็กเฉพาะการแสวงหาประโยชน์จากการท่องเที่ยวต้องเป็นกรณีที่น่าพาเด็กไปค้าประเวณีเท่านั้น
3. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 กฎหมายคุ้มครองเด็กในกรณีที่มีบุคคลเป็นรัฐ จัดหา ซื้อขาย จำหน่าย โดยนำเด็กไปค้ามนุษย์

กฎหมายที่มีอยู่ไม่เพียงพอในการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์จากการท่องเที่ยว จึงจำเป็นต้องจำกัดความและห้ามไม่ให้มีการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในการเดินทางและการท่องเที่ยวอย่างชัดเจนในทุกประเทศรวมทั้ง ต้องเพิ่มทรัพยากรสำหรับบังคับใช้กฎหมายและใช้ช่องทางในการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันให้มากขึ้น (หรือปรับปรุงให้ดีขึ้น) เช่น หมายเขียว (Green Notices) ขององค์การตำรวจสากล และการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดระดับชาติ (national offender registries) นอกจากนี้ ยังต้องอาศัยความพยายามจากบ้านเพื่อป้องกันผู้กระทำผิดไม่ต้องรับโทษ พัฒนาศักยภาพให้แก่ฝ่ายยุติธรรม และจัดการกับการคอร์รัปชัน

ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ออกกฎหมาย The Prosecutorial Remedies and Other Tools to end the Exploitation of Children Today (The PROTECT Act 2003) เพื่ออุดช่องว่างของกฎหมายในหลายทาง โดยได้กำหนดให้ฐานความผิดในการพยายามเดินทางท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก และเพิ่มความรับผิดชอบของผู้ที่จัดการเดินทางท่องเที่ยว เพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กและได้ขยายเขตอำนาจศาลในการบัญญัติให้พลเมืองสหรัฐอเมริกา หรือบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในสหรัฐอเมริกาผู้เดินทางไปท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในต่างประเทศสามารถลงโทษในสหรัฐอเมริกาได้โดยใช้หลัก Extraterritorial Jurisdiction และได้มีการประสานงานขอความร่วมมือกับศาลในต่างประเทศเพื่อจัดอุปสรรคเรื่อง เขตอำนาจศาล อำนาจความสะดวกในการฟ้องร้องและการแสวงหาพยานหลักฐานนอกจากนี้ยังได้ยกเลิกการสิ้นอายุความเมื่อเด็กครบอายุ 25 ปี และแก้ไขเรื่องการพิสูจน์เจตนาที่แต่เดิมต้องพิสูจน์ให้เห็นความตั้งใจในการเดินทางไปเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กตั้งแต่ก่อนออกเดินทาง แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่จำเป็นต้องพิสูจน์เจตนาตั้งแต่ก่อนเดินทาง

หากมีการเดินทางไปและมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดทางเพศต่อเด็กในระหว่างการเดินทางก็ถือว่าเป็นเจตนาในการเดินทางเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กสามารถลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ได้ (Kartlen, H, 2011, pp. 41)

พลเมืองชาวออสเตรเลียเป็นผู้กระทำความผิดในการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กเป็น จำนวนมากเช่นเดียวกับพลเมืองชาวสหรัฐอเมริกาในการเดินทางท่องเที่ยวไปยังประเทศกำลังพัฒนา หรือประเทศที่การบังคับใช้กฎหมายหรือการดำเนินคดีขาดประสิทธิภาพเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กที่รัฐบาลออสเตรเลียจึงเห็นความจำเป็นที่จะป้องกันมิให้มีการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศจากเด็กและการล่วงละเมิดทางเพศเด็กที่เกิดขึ้นในต่างประเทศที่เกิดจากการกระทำของพลเมืองตน จึงได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กหลายฉบับ ได้แก่ The Crimes (Child Sex Tourism) Amendment Act 1994 เพื่อแก้ไข The Crimes Act 1914 เพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กอายุต่ำกว่า 16 ปี ที่เกิดขึ้นนอกออสเตรเลีย จากหลักคิดที่พยายามอุดช่องว่างของการบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพในประเทศที่ความผิดเกิดโดยบุคคลที่อาจมีความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้จะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลก็ได้ บุคคลธรรมดาต้องเป็นพลเมือง ออสเตรเลียหรือผู้ที่อาศัยอยู่ในออสเตรเลีย ส่วนนิติบุคคลนั้นต้องเป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของเครือจักรภพของรัฐหรือออสเตรเลีย หรือเป็นนิติบุคคลใดที่เข้ามีการประกอบกิจการในออสเตรเลีย นอกจากนี้ได้มีการเพิ่มฐานความผิดเพื่อลงโทษบุคคลที่ให้การช่วยเหลือหรือได้รับประโยชน์จากการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กด้วย และมีการสืบพยานหลักฐานในการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นในต่างประเทศสามารถใช้วีดิโอลิงก์ (Video-link) เพื่อเป็นพยานหลักฐานในชั้นศาลได้

การศึกษากฎหมายของประเทศไทย และต่างประเทศทำให้ทราบได้ว่ากฎหมายในประเทศไทยไม่มีบทบัญญัติครอบคลุมถึงการคุ้มครองเด็กที่ถูกแสวงหาประโยชน์จากการท่องเที่ยวเช่นเดียวกันประเทศอเมริกาและประเทศออสเตรเลีย ดังนั้น จึงจำเป็นต้องสัมภาษณ์และสนทนากลุ่มเพื่อให้ทราบปัญหาการบังคับใช้กฎหมายในประเทศ โดยศึกษาในจังหวัดภูเก็ตซึ่งมีสถานบันเทิง โรงแรม ทักษิณภาพที่เอื้ออำนวยต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับเด็กด้วยวิธีการท่องเที่ยว

4. อภิปรายผล

การบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพในการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยว ส่งผลให้นักท่องเที่ยวแฝงตัวเข้ามาในรูปแบบนักท่องเที่ยวเข้ามาใช้บริการทางเพศจากเด็กในจังหวัดภูเก็ต จากการสัมภาษณ์พบว่า ปัญหาในจังหวัดภูเก็ตจะแฝงอยู่ในรูปแบบของขอทาน เกิดจากกลุ่มประชากรแฝงที่เข้ามาอาศัยที่ป่าตอง ชายพวงมาลัย ชายหมากฝรั่ง ชายแว่นตา เพราะเข้าถึงกลุ่ม ลูกค้าได้ง่าย ไม่ใช่เด็กในท้องถิ่น โดยส่วนใหญ่ผู้ประกอบการมีที่พักให้ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต เด็กกลุ่มนี้จะไม่แสดงตัวชัดเจนและไม่ค่อยคุยกับคนไทย เด็กทำงานในสถานประกอบการด้วยความสมัครใจ เช่น คาราโอเกะ และเด็กทำอาชีพนี้แบบอิสระ ไม่มีสังกัด ชายเองโดยมีเครือข่ายคือ ยามและมอเตอร์ไซด์รับจ้าง สาเหตุที่เด็กในจังหวัดภูเก็ตเข้าสู่วงจรการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กเกิดจากความสมัครใจของเด็ก เด็กจากภาคอีสานมาขายบริการมากขึ้น ในจังหวัดภูเก็ตเด็กถูกล่อลวงมาโดยเฉพาะเด็กต่างดาว เด็กพม่า กรณีเด็กไทยครั้งแรกอาจถูกล่อลวงโดยเพื่อนครั้งต่อไปก็เป็นการสมัครใจทำ และเด็กออกจากโรงเรียนกลางคัน เป็นเด็กเร่ร่อนชั่วคราว ครอบครัวมีปัญหา หันไปพึ่งยาเสพติด หลังจากนั้นก็เข้าสู่วงจรโดยอัตโนมัติ

นอกจากนี้สภาพแวดล้อม สังคม เพื่อน มีส่วนทำให้ประกอบอาชีพนี้ เช่น เพื่อนชักชวนให้ไปทำ อีกทั้งพื้นฐานครอบครัวของเด็กไม่ดี เด็กมีโอกาสเสี่ยงโดนล่อลวงไปส่งสรค์บ้านเพื่อน เด็กรู้สึกด้อยค่า ด้อยโอกาส ส่งผลให้ทำสิ่งไม่ดีต่อไป กรณีที่เป็นเด็กเร่ร่อนชั่วคราว ทะเลาะกับพ่อแม่ หนีออกจากบ้าน ออกจากโรงเรียนกลางคัน ตัวเด็กเองเด็กต้องการสิ่งฟุ่มเฟือย และธุรกิจท่องเที่ยวหาเงินได้ง่ายและเร็ว หรือเด็กติดยาเสพติดจนนำไปสู่วงจร ขณะเดียวกันเด็ก บางกลุ่มที่อยู่ในวงจรก็นำไปสู่การใช้ยาเสพติด และปัจจัยภายใน (อยากมีเหมือนเพื่อน) และภายนอก (งานหาง่าย ค่านิยม กระแสค่านิยม สื่อ และ เทคโนโลยี)

เด็กไทยในจังหวัดภูเก็ตไม่ทำงานในสถานประกอบการต้องจ้างแรงงานต่างชาติ ดังนั้น เจ้าของสถานประกอบการผับ / บาร์ ในจังหวัดภูเก็ตจะให้ที่พักแก่เด็กที่มาทำงานที่ร้าน หรือเป็นลักษณะเช่าที่อื่นให้พัก นักท่องเที่ยวหรือกลุ่มผู้ใช้บริการจะติดต่อเด็กผ่านทางมอเตอร์ไซค์รับจ้าง จากนั้นจะนำเด็กไปส่งให้แก่ผู้ใช้บริการ ขณะที่อีกด้านหนึ่งมอเตอร์ไซค์ก็เป็นกลุ่มที่ช่วยเฝ้าระวังและแจ้งเหตุ คนที่ทำงานร้านคาราโอเกะ สถานบันเทิง จะติดต่อลูกค้าโดยตรงผ่านโทรศัพท์ แต่ถ้าเป็นสถานบริการที่เป็นหลักแหล่งจะมีแม่เล้าคอยเป็นตัวกลางระหว่างเด็กและลูกค้า สำหรับเด็กที่อยู่ในชุมชนแต่ทำงานอาชีพนี้ก็อาศัยแม่เล้าเป็นตัวกลางติดต่อเช่นกัน กลุ่มที่ทำงานเหล่านี้จะไม่มีเครือข่ายเป็นหลักแหล่งและมีการเคลื่อนไหวได้เร็วจึงยากที่จะจับกุม และที่สำคัญเป็นการยินยอมของเด็กเองจึงไม่ค่อยปรากฏเป็นคดีความ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยว ได้แก่ สำนักงานตำรวจ สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สำนักงานอัยการเด็ก ศาลเด็กและเยาวชน ด้วยมาตรการทางกฎหมายไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยว ก่อให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้ในแต่ละหน่วยงาน ดังต่อไปนี้

เจ้าหน้าที่บ้านพักเด็กจังหวัดภูเก็ต กล่าวว่า บ้านพักเด็กมีหน้าที่ดูแลเด็กหลังจากที่เด็กถูกละเมิดทางเพศจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเกิดจากการท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่รู้เฉพาะกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กทั่วไป คือ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 พระราชบัญญัติค้ำมนุษย์ พ.ศ. 2539 การรับรู้กฎหมายรับรู้เฉพาะเด็กคือ การดูแลเด็กหลังถูกละเมิดจากการท่องเที่ยวแล้ว

เจ้าหน้าที่พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กล่าวว่า เจ้าหน้าที่ไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการถูกละเมิดจากการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เด็กที่ถูกละเมิดจะเป็นชาวต่างชาติ เจ้าหน้าที่อาศัยอำนาจตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติค้ำมนุษย์ พ.ศ. 2539

เจ้าหน้าที่ตำรวจ นำมาตรการทางกฎหมายมาบังคับใช้โดยมีหน้าที่จับกุมบุคคลที่กระทำความผิด แต่การคุ้มครองเด็กเป็นอำนาจหน้าที่ของฝ่ายบ้านพักเด็ก

เจ้าหน้าที่กรมสอบสวนคดีพิเศษ ทำหน้าที่เพียงปลายเหตุเท่านั้น คือ เมื่อเกิดเหตุข้อพิพาทขึ้นมีหน้าที่เข้าจับกุมผู้กระทำความผิด แต่หากพบการกระทำความผิดเพียงคาดว่าน่าจะมีการกระทำความผิดเกิดกับการท่องเที่ยวเจ้าหน้าที่บางท่านไม่แน่ใจว่าสามารถใช้อำนาจได้หรือไม่

เจ้าหน้าที่ปราบปรามการค้ามนุษย์ มีหน้าที่เจาะจงในกรณีที่มีการละเมิดทางเพศเด็กที่เกิดจากการท่องเที่ยวที่ต้องเป็นการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2539 แต่กรณีเจ้าหน้าที่ไม่ทราบกระบวนการให้ความคุ้มครองเด็กในแนวทางอย่างไรเนื่องจากประเทศไทย บัญญัติกฎหมายไว้กว้าง ๆ แต่ไม่มีการเจาะจงเกี่ยวกับกระบวนการวิธีเพื่อให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองเด็กเป็นกรณีเฉพาะ จึงต้องอาศัยการคุ้มครองเด็กจากบ้านพักเด็ก

จากการสัมภาษณ์จึงนำมาวิเคราะห์ และสร้างประเด็นเพื่อนำมาใช้ในการสนทนากลุ่มเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

การสร้างกระบวนการคุ้มครองเด็ก คือ การจัดให้เด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมทางสังคมไม่ว่าจะเป็นครอบครัว ชุมชน สถานศึกษา หรือสถานที่อื่นใดที่เด็กต้องพึ่งพาอาศัยและเป็นสมาชิกผู้หนึ่ง โดยต้องสามารถให้การอุปการะเลี้ยงดูและพัฒนาเด็กได้ตามมาตรฐานขั้นตอนตามที่กำหนดในกฎกระทรวงและสามารถปกป้องคุ้มครองเด็กมิให้ตกอยู่ในภาวะอันน่าจะเป็นอันตรายแก่ร่างกาย จิตใจหรือพัฒนาการรวมทั้งพัฒนาเด็กให้มีพฤติกรรมที่ดีสามารถแสดงบทบาท หน้าที่ของตนเองได้อย่างเหมาะสม โดยการสร้างกระบวนการคุ้มครองเด็กอาจเป็นการสร้างกระบวนการในทางด้านนโยบาย การแก้ไข ปรับปรุงมาตรการทางด้านกฎหมาย หรืออาจเป็นวิธีการช่วยเหลือเด็กในเบื้องต้น ดังนั้น การสร้างกระบวนการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยวจึงจำเป็นต้องศึกษาจากสภาพปัญหาแล้วนำมาสร้างกระบวนการปกป้องคุ้มครองเด็กเพื่อให้เด็กรอดพ้นจากการถูกทำร้ายทั้งด้านร่างกาย จิตใจ

อีกทั้งมาตรการบังคับใช้กฎหมายในปัจจุบันไม่เหมาะสมที่นำมาใช้กับการท่องเที่ยวส่งผลให้ผู้ใช้กฎหมายไม่สามารถใช้กฎหมายในการคุ้มครองเด็กได้อย่างเต็มที่ การบังคับใช้กฎหมายหลายฉบับก่อให้เกิดผลกระทบบ้าง

หน่วยงานแยกกันปฏิบัติหน้าที่และมาตรการทางกฎหมายที่บังคับใช้ยังไม่บรรลุเป้าหมายในการคุ้มครองสิทธิเด็กจากการถูกแสวงหาประโยชน์จากการท่องเที่ยว จึงก่อให้เกิดสภาพปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายที่ก่อให้เกิดผลต่อการดำเนินการในการคุ้มครองเด็กจากการถูกแสวงหาประโยชน์จากการท่องเที่ยว ดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง การคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยว ต้องใช้เกณฑ์อายุตามกฎหมายแต่ละฉบับ ส่งผลให้เด็กแต่ละช่วงอายุได้รับความคุ้มครองต่างกัน พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 กำหนดเกณฑ์อายุของเด็ก ไว้ 2 ช่วง สำหรับกำหนดโทษของผู้กระทำความผิด คือ เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี และเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีแต่ยังไม่ถึงสิบแปดปี สำหรับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 4 เด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปี บริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4 เด็ก หมายถึง บุคคลผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี การคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจำเป็นต้องมีการกำหนดเกณฑ์ของเด็กให้ชัดเจน การบังคับใช้กฎหมายแต่ละฉบับกำหนดเกณฑ์อายุของเด็กไว้แตกต่างกัน กรณีที่เด็กสมรสถือว่าบรรลุนิติภาวะ ส่งผลให้การคุ้มครองเด็กไม่ทั่วถึงกฎหมายมีช่องว่างส่งผลให้เด็กถูกละเมิดสิทธิได้ง่าย

ประการที่สอง หากบุคคลที่กระทำความผิดเป็นบิดา มารดา นำเด็กมาแสวงหาประโยชน์ทางเพศด้วยวิธีการท่องเที่ยว มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรสอง ประกอบกับมาตรา 10 ซึ่งกฎหมายลงโทษบิดา มารดามีโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปีแลปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท การกำหนดบทลงโทษทั้งจำคุกและปรับ อาจทำให้เด็กขาดผู้ปกครอง เด็กไร้ที่พึ่ง ขาดความอบอุ่น

ประการที่สาม โรงแรมเป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวใช้ในการจัดทำกิจกรรมในการแสวงหาประโยชน์สำหรับเด็กมากที่สุด ตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 กฎหมายจำเป็นต้องเพิ่มมาตรา 35 กำหนดให้ผู้จัดการต้องจัดมีการบันทึกรายการ หากผู้พักอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าพักตามลำพังให้ผู้จัดการหรือผู้แทนลงลายมือชื่อกำกับไว้กฎหมายกำหนดหลวมเกินไป และแม้ว่าตามมาตรา 41(3) กำหนดความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งการกำหนดบทลงโทษเป็นการแก้ไขปัญหาลายเหตุ

ประการที่สี่ การบังคับใช้กฎหมายไม่ครอบคลุมถึงกรณีที่น่าเด็กไปนอกราชอาณาจักรเพื่อล่องละเมิดทางเพศ ซึ่งตามกฎหมายประเทศไทยฐานความผิดที่สามารถลงโทษในการกระทำความผิดนอกราชอาณาจักรยังไม่ครอบคลุมถึงการกระทำที่อยู่ภายใต้ขอบเขตการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในหลายฐานความผิด

ประการที่ห้า การแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กด้วยวิธีการท่องเที่ยว มีวิธีการพิเศษกว่าการแสวงหาประโยชน์ทางเพศอื่น ๆ คือ นักท่องเที่ยวจะมีการเตรียมการกระทำความผิดตั้งแต่อยู่ในต่างประเทศ ซึ่งมีการเตรียมการกระทำความผิดมาตั้งแต่เริ่มต้น แต่กฎหมายที่บังคับใช้คือ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ผู้กระทำความผิดจะได้รับผิดเมื่อความผิดสำเร็จเท่านั้น หากเจ้าหน้าที่ทราบว่ามีกรณีเตรียมโดยการเดินทางท่องเที่ยวโดยแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก กฎหมายไม่สามารถลงโทษผู้กระทำความผิดได้

จากสภาพปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้ ส่งผลให้ต้องมีการบัญญัติกฎหมายเพื่อคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยวไว้โดยเฉพาะ

การบังคับใช้กฎหมายเพื่อให้เกิดการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยว จึงสมควรมีกฎหมายเฉพาะโดยมีข้อกำหนดในกฎหมาย ดังต่อไปนี้

1. กำหนดเกณฑ์อายุเด็กที่ได้รับความคุ้มครอง กำหนดว่า “เด็กที่ได้รับความคุ้มครอง คือ เด็กที่มีอายุไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์”

2. กำหนดคำนิยามคำว่า “แสวงหาประโยชน์ทางเพศโดยใช้กิจกรรมการท่องเที่ยว” หมายถึง การทารุณกรรมทางเพศต่อเด็กโดยใช้การมีเพศสัมพันธ์หรือกิจกรรมทางเพศแลกเปลี่ยนกับยาเสพติด อาหาร ที่พัก การคุ้มครองสาธารณสุขโรคพื้นฐานอื่น ๆ และ / หรือเงิน ด้วยวิธีการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ

3. กำหนดฐานความผิดสำหรับผู้เดินทางมาท่องเที่ยวเพื่อกระทำความผิดทางเพศ กำหนดว่า “ผู้ใดเดินทางโดยใช้วิธีการเดินทางท่องเที่ยวเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อกระทำความผิดหรือกระทำความผิดอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ต่อบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปีต้องระวางโทษ.....”

4. กำหนดฐานความผิดในการจัดการเดินทางเพื่อกระทำความผิดทางเพศ กำหนดว่า “ผู้ใดจัดการสนับสนุนหรืออำนวยความสะดวกแก่บุคคลอื่นในการเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อกระทำความผิดหรือกระทำความผิดอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ต่อบุคคล อายุไม่เกินสิบแปดปีต้องระวางโทษ.....”

5. กำหนดฐานความผิดในกรณีเตรียมการกระทำความผิด กำหนดว่า “ผู้ใดเป็นผู้เดินทาง หรือผู้จัดการเดินทางท่องเที่ยว เตรียมเข้ามาในราชอาณาจักร โดยการกระทำความผิดหรือกระทำความผิดอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ต่อบุคคล อายุไม่เกินสิบแปดปีต้องระวางโทษ.....”

6. กำหนดความรับผิดในการโฆษณาเพื่อการค้าประเวณีเด็ก โดยกำหนดว่า “บุคคลโฆษณาหรือรับโฆษณาชักชวนหรือแนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องหรือการติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่นต้องระวางโทษ....”

5. ข้อเสนอแนะ

การสร้างกระบวนการบังคับใช้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในการท่องเที่ยวควรมีกระบวนการดังต่อไปนี้

5.1 การคุ้มครองสิทธิเด็กทางด้านกฎหมาย ในประเทศไทยมีกฎหมายหลายฉบับที่มีความเกี่ยวข้องกับคุ้มครองสิทธิเด็กเกี่ยวกับเพศ แต่ลักษณะการใช้การท่องเที่ยวมาเป็นเครื่องมือในการแสวงหาผลประโยชน์จากเด็กในบางกรณีกฎหมายที่มีอยู่ในประเทศไทยไม่สามารถนำมาบังคับใช้ได้จึงสมควรที่สร้างกระบวนการคุ้มครองสิทธิเด็ก โดยมีการตรวจพบปัญหาของกฎหมายเพื่อคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการท่องเที่ยวไว้โดยเฉพาะ

5.2 กระบวนการคุ้มครองสิทธิเด็กทางด้านอื่น ๆ

5.2.1 ให้บริการด้านการฟื้นฟูและการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพ แก่ผู้เสียหายจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในการเดินทางและการท่องเที่ยว ในกรณีที่รัฐบาลไม่สามารถให้บริการเหล่านี้ได้

5.2.2 จัดให้มีนโยบายคุ้มครองเด็กและแนวปฏิบัติสำหรับพนักงานและอาสาสมัคร (ทั้งคนในประเทศและชาวต่างชาติ) ที่ต้องติดต่อกับเด็กและได้รับการตรวจสอบประวัติเพื่อรับรองความปลอดภัยจากตำรวจ

5.2.3 การสงเคราะห์ที่เด็ก โดยการให้ความช่วยเหลือต่อเด็กและครอบครัวที่อยู่ในสภาวะที่จำเป็นที่จะต้องได้รับการสงเคราะห์เพื่อให้เด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูและมีพัฒนาการที่เหมาะสม โดยที่เด็กเหล่านี้จะได้รับความช่วยเหลือจากภาครัฐในการเลี้ยงดูอบรม ฝึก วิชาชีพหรือบำบัดฟื้นฟูสมรรถภาพทางร่างกายและร่างกายจิตใจ

6. การอ้างอิง

กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม. (2540). *กรมประชาสัมพันธ์ป้องกันและคุ้มครองเด็ก*

กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ.

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. (2549). พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546.

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2562). *ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับอ้างอิง*. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2560). *หลักการคุ้มครองเด็ก*. นนทบุรี: เฟรนด์ข้าหลวง พรินติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง. *ปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539*, กรุงเทพมหานคร: กรมประชาสัมพันธ์ พ.ศ. 2546. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ.

พงษ์นคร นครสันติภาพ. (2551). *คำอธิบายกฎหมายคนเข้าเมือง*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- มูลนิธิเพื่อการยุติการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศจากเด็ก. (2556). *รู้เท่าทันการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศจากเด็ก*.
เชียงราย: มูลนิธิเพื่อการยุติการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศจากเด็ก.
- สุพิศ ประณีตพลกรัง. (2559). *กฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์*, กรุงเทพมหานคร: นิติธรรม.
- องค์กรยูนิเซฟ. (2560). *รายงานสรุป การวิเคราะห์สถานการณ์การแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์จากเด็กในประเทศไทย*. กรุงเทพมหานคร: เอ็คแพท อินเทอร์เน็ตเซ็นแนล
- Bill. (2010). *the Minister for Home Affairs. Springer. The parliament of the commonwealth of Australia house of representative. Crimes*
- Helena Karlen. (2011). *The Commercial Sexual Exploitation of Children*. New York: Legislation Amendment (Sexual Offences against Children)